



## Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 8. februarja 2024\*

„Predhodno odločanje – Skupni postopki za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite – Direktiva 2013/32/EU – Člen 33(2)(d) ter člen 40(2) in (3) – Naknadna prošnja – Pogoji za zavrženje take prošnje kot nedopustne – Pojem ‚novi elementi ali ugotovitve‘ – Sodba Sodišča, ki se nanaša na vprašanje razlage prava Unije – Člen 46 – Pravica do učinkovitega pravnega sredstva – Pristojnost nacionalnega sodišča za vsebinsko odločanje o taki prošnji v primeru nezakovitosti odločbe o zavrženju prošnje kot nedopustne – Postopkovna jamstva – Člen 14(2)“

V zadevi C-216/22,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Sigmaringen (upravno sodišče v Sigmaringnu, Nemčija) z odločbo z dne 22. februarja 2022, ki je na Sodišče prispela 23. marca 2022, v postopku

**A. A.**

proti

**Bundesrepublik Deutschland,**

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, L. Bay Larsen, podpredsednik, A. Prechal, K. Jürimäe, predsednici senatov, C. Lycourgos, T. von Danwitz, predsednika senatov, in O. Spineanu-Matei, predsednica senata, M. Ilešič, J.-C. Bonichot (poročevalec), P. G. Xuereb, sodniki, L. S. Rossi, sodnica, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Wahl, sodniki, in I. Ziemele, sodnica,

generalni pravobranilec: N. Emiliou,

sodni tajnik: D. Dittert, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 28. februarja 2023,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za nemško vlado J. Möller in A. Hoesch, agenta,
- za avstrijsko vlado A. Posch, J. Schmoll in V.-S. Strasser, agenti,

\* Jezik postopka: nemščina.

– za Evropsko komisijo A. Azéma in H. Leupold, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 7. septembra 2023

izreka naslednjo

### **Sodbo**

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 33(2)(d), člena 40(2) in (3) ter člena 46(1)(a)(ii) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med A. A., državljanom tretje države, in Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija), ki jo zastopa Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (zvezni urad za migracije in begunce, Nemčija; v nadaljevanju: urad), zaradi zavrženja naknadne prošnje A. A. za priznanje statusa begunca kot nedopustne.

### **Pravni okvir**

#### ***Pravo Unije***

- 3 V uvodnih izjavah 18 in 36 Direktive 2013/32 je navedeno:  

„(18) V interesu držav članic in prosilcev za mednarodno zaščito je, da se o prošnjah za mednarodno zaščito odloči, kakor hitro je to mogoče, brez poseganja v ustreznost in celovitost obravnave, ki je v teku.

[...]

(36) Kadar prosilec poda naknadno prošnjo, ne da bi predložil nove dokaze ali navedbe, bi bila zahteva, da države članice izpeljejo nov celoten postopek, nesorazmerna. V teh primerih bi morale imeti države članice možnost, da v skladu z načelom pravnomočnosti prošnjo zavržejo kot nedopustno.“
- 4 Člen 2 te direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:  

„V tej direktivi:

[...]

(f) ‚organ za presojo‘ pomeni kateri koli parasodni ali upravni organ v državi članici, ki je odgovoren za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito in je pristojen izdajati odločbe na prvi stopnji v takih primerih;

[...]

(q) ‚naknadna prošnja‘ pomeni nadaljnjo prošnjo za mednarodno zaščito, podano po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo, vključno s primeri, ko je prosilec prošnjo izrecno umaknil, in primeri, ko je organ za presojo prošnjo zavrnil po njenem implicitnem umiku v skladu s členom 28(1).“

5 Člen 14 navedene direktive, naslovljen „Osebni razgovor“, določa:

„1. Preden organ za presojo izda odločbo, se prosilcu da možnost osebnega razgovora o njegovi prošnji za mednarodno zaščito z osebo, ki je v skladu z nacionalnim pravom pristojna za vodenje takšnega razgovora. Osebne razgovore o vsebini prošnje za mednarodno zaščito vodi osebje organa za presojo. Ta pododstavek ne posega v člen 42(2)(b).

[...]

2. Osebni razgovor o vsebini prošnje se lahko opusti, kadar:

(a) lahko organ za presojo na podlagi dokazov, s katerimi razpolaga, izda ugoditveno odločbo glede statusa begunca; ali

[...].“

6 Člen 33 iste direktive, naslovljen „Nedopustne prošnje“, določa:

„1. Poleg primerov, v katerih se prošnja ne preučuje v skladu z Uredbo (EU) št. 604/2013 [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31)], se od držav članic ne zahteva, da preučijo, ali prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito v skladu z Direktivo 2011/95/EU [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9)], kadar se prošnja šteje za nedopustno v skladu s tem členom.

2. Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:

[...]

(d) je prošnja naknadna prošnja, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve; ali

[...].“

7 Člen 40 Direktive 2013/32, naslovljen „Naknadna prošnja“, v odstavkih od 2 do 5 določa:

„2. Za namene odločanja o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 33(2)(d) je naknadna prošnja za mednarodno zaščito najprej predmet predhodne obravnave o tem, ali so se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec

izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve.

3. Če se v predhodni obravnavi iz odstavka 2 ugotovi, da so se pojavili novi elementi ali ugotovitve, ki pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma da je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve, se obravnavanje prošnje nadaljuje v skladu s poglavjem II. Države članice lahko določijo tudi druge razloge za nadaljnje obravnavanje naknadne prošnje.

4. Države članice lahko odločijo, da bo prošnja nadalje obravnavana le, če zadevni prosilec brez svoje krivde v predhodnem postopku ni mogel uveljaviti okoliščin iz odstavkov 2 in 3 tega člena, zlasti z uveljavljanjem svoje pravice do učinkovitega pravnega sredstva v skladu s členom 46.

5. Kadar se v skladu s tem členom obravnavanje naknadne prošnje ne nadaljuje, se naknadna prošnja šteje za nedopustno v skladu s členom 33(2)(d).“

8 Člen 46 te direktive, naslovljen „Pravica do učinkovitega pravnega sredstva“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da imajo prosilci pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem zoper:

(a) odločbo, izdano v zvezi z njegovo prošnjo za mednarodno zaščito, vključno z odločbo:

- (i) o neutemeljenosti prošnje v zvezi s statusom begunca in/ali subsidiarne zaščite,
- (ii) o nedopustnosti prošnje v skladu s členom 33(2),

[...]

3. Države članice zaradi spoštovanja odstavka 1 zagotovijo, da učinkovito pravno sredstvo vsaj v pritožbenih postopkih pred sodiščem prve stopnje zagotavlja podrobno in *ex nunc* presojo dejstev in pravnih vprašanj, po potrebi vključno s presojo potreb po mednarodni zaščiti v skladu z Direktivo [2011/95].

[...].“

### ***Nemško pravo***

9 Člen 71 Asylgesetz (zakon o azilu, BGBl. 2008 I, str. 1798), v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: zakon o azilu), naslovljen „Naknadna prošnja“, v odstavku 1 določa:

„Če tujec po umiku ali dokončni zavrnitvi prve prošnje za azil vloži novo prošnjo za azil (naknadna prošnja), se nov azilni postopek izvede le, če so izpolnjeni pogoji iz člena 51, od (1) do (3), [Verwaltungsverfahrensgesetz (zakon o upravnem postopku, BGBl. 2013 I, str. 102) [...].“

- 10 Člen 51 zakona o upravnem postopku v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: zakon o upravnem postopku), določa:

„(1) Organ mora na predlog zadevne osebe odločiti o odpravi ali spremembi dokončnega upravnega akta, kadar:

1. se je dejansko ali pravno stanje, na katerem temelji upravni akt, po njegovem sprejetju spremenilo v korist zadevne osebe;
2. obstajajo novi dokazi, ki bi pripeljali do odločitve, ugodnejše za zadevno osebo;
3. so podani razlogi za obnovo postopka v skladu s členom 580 [Zivilprozessordnung (zakonik o pravnem postopku)].

(2) Predlog je dopusten le, če se zadevna oseba, ne da bi storila hudo napako, ni mogla sklicevati na razlog za ponovno obravnavo v okviru predhodnega postopka, vključno v pritožbi.

(3) Predlog je treba vložiti najpozneje v treh mesecih. Ta rok začne teči na dan, ko je zadevna oseba izvedela za razlog za obnovo.

[...].“

### **Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje**

- 11 Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je sirski državljani. Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je 26. julija 2017 vložila prošnjo za azil v Nemčiji, potem ko je po lastnih navedbah leta 2012 zapustila Sirijo, do leta 2017 ostala v Libiji, nato pa prek Italije in Avstrije vstopila v Nemčijo.
- 12 Na razgovoru pri uradu je tožeča stranka iz postopka v glavni stvari navedla, da je med letoma 2003 in 2005 služila vojaški rok v Siriji in da je to državo zapustila iz strahu pred vpoklicem k služenju vojaškega roka ali priprtjem, če bi zavrnila opravljanje vojaških obveznosti. Po odhodu iz Sirije naj bi tožečo stranko iz postopka v glavni stvari njen oče obvestil, da so jo vojaški organi vpoklicali.
- 13 Urad je tožeči stranki iz postopka v glavni stvari z odločbo z dne 16. avgusta 2017 priznal subsidiarno zaščito, priznanje statusa begunca pa ji je zavrnil.
- 14 Urad je v utemeljitev te zavrnitve navedel, da ni mogoče domnevati, da sirska država izselitev tožeče stranke iz postopka v glavni stvari razlaga kot izraz nasprotovanja režimu. Po eni strani naj bi bila tožeča stranka iz postopka v glavni stvari namreč iz območja, na katerem so se v času njenega odhoda med seboj borile sirska vojska, Svobodna sirska vojska in Islamska država. Po drugi strani, ker je tožeča stranka iz postopka v glavni stvari po lastnih navedbah Sirijo zapustila, preden je bila vpoklicana v sirsko vojsko, naj ne bi bilo razloga za domnevo, da bo v njeni državi obravnavana kot dezertar ali nasprotnik režima. Poleg tega naj tožeča stranka iz postopka v glavni stvari ne bi dokazala, da je bil vpoklic razlog za njen odhod. Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari naj bi se na splošno sklicevala le na nevarne razmere zaradi vojne v Siriji.
- 15 Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari ni vložila pritožbe zoper to odločbo, ki je postala dokončna.

- 16 Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je 15. januarja 2021 pri uradu vložila novo prošnjo za azil, to je „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) Direktive 2013/32. Svojo prošnjo je v bistvu oprla na sodbo z dne 19. novembra 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojaški rok in azil) (C-238/19, EU:C:2020:945). V bistvu je tožeča stranka iz postopka v glavni stvari trdila, da ta sodba pomeni „spremembo pravnega položaja“ v smislu nacionalnih določb, zaradi česar mora urad vsebinsko preučiti njeno naknadno prošnjo. Ta sprememba naj bi bila v tem, da naj bi bila z navedeno sodbo podana razlaga pravil o dokaznem bremenu, ki je za prosilce za azil ugodnejša od tiste, ki jo nacionalna sodna praksa uporablja za take prosilce, ki so pobegnili iz svoje države, da bi se izognili vojaškim obveznostim. Navedena sprememba naj bi izhajala iz formulacije, ki jo je uporabilo Sodišče in v skladu s katero v nekaterih okoliščinah obstaja „močna domneva“, da je zavrnitev služenja vojaškega roka povezana z enim od razlogov za preganjanje, naštetih v členu 10 Direktive 2011/95.
- 17 Urad je z odločbo z dne 22. marca 2021 naknadno prošnjo tožeče stranke iz postopka v glavni stvari za azil zavrnil kot nedopustno. V obrazložitvi je urad v bistvu navedel, da mu zaradi sodbe z dne 19. novembra 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojaški rok in azil) (C-238/19, EU:C:2020:945), te prošnje ni treba vsebinsko preučiti. Ker naj bi se tožeča stranka iz postopka v glavni stvari zgolj sklicevala na navedeno sodbo v utemeljitev svoje naknadne prošnje, naj namreč pogoji za novo obravnavo njene prošnje za azil iz nacionalnih določb in določb Unije ne bi bili izpolnjeni.
- 18 Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je pri Verwaltungsgericht Sigmaringen (upravno sodišče v Sigmaringnu, Nemčija), ki je predložitveno sodišče, vložila tožbo za odpravo odločbe urada z dne 22. marca 2021 in za priznanje statusa begunca.
- 19 Navedeno sodišče navaja, da mora organ za presojo v skladu s členom 71(1) zakona o pravici do azila v povezavi s členom 51(1), točka 1, zakona o upravnem postopku, če državljani tretje države po dokončni zavrnitvi prve prošnje za azil vložijo naknadno prošnjo, ponovno začeti postopek, če se je dejansko ali pravno stanje, na katerem je temeljil upravni akt, pozneje spremenilo v korist zadevne osebe. V zvezi s spremembo „pravnega položaja“ v smislu teh določb navedeno sodišče ugotavlja, da je v skladu z razlago v prevladujoči nacionalni sodni praksi s tem pojmom načeloma lahko zajeta le sprememba določb, ki se uporabijo, ne pa sodna odločba, kakršna je odločba Sodišča. Sodna odločba naj bi bila namreč omejena na razlago in uporabo upoštevanih določb, ki so veljale v času sprejetja odločbe o predhodni prošnji, ne da bi jih spremenila. Vendar predložitveno sodišče navaja, da lahko odločbe Bundesverfassungsgericht (zvezno ustavno sodišče, Nemčija), ki se nanašajo na obseg temeljne pravice do azila, izjemoma pomenijo spremembe „pravnega položaja“ v smislu navedenih določb.
- 20 Predložitveno sodišče pa se sprašuje, ali je ta razlaga nacionalnega prava združljiva s pravom Unije, saj na splošno zavrača, da bi lahko odločba Sodišča spremenila „pravni položaj“ in tako upravičila ponovno odprtje postopka, če je vložena naknadna prošnja, medtem ko je Sodišče v sodbi z dne 14. maja 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU in C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), razsodilo, da je obstoj sodbe Sodišča, s katero je bila ugotovljena nezdržljivost nacionalne ureditve s pravom Unije, nov element v smislu člena 33(2)(d) Direktive 2013/32.
- 21 Tako se predložitveno sodišče med drugim sprašuje, ali je odločba Sodišča, ki se omejuje na razlago določbe prava Unije, ki je v času sprejetja odločbe o predhodni prošnji že veljala, lahko „nov element ali ugotovitev“ v smislu člena 33(2)(d) in člena 40(3) Direktive 2013/32. Natančneje, predložitveno sodišče se sprašuje, ali je sodba z dne 19. novembra 2020, Bundesamt für Migration

und Flüchtlinge (Vojaški rok in azil) (C-238/19, EU:C:2020:945), na katero se sklicuje tožeča stranka iz postopka v glavni stvari, v obravnavani zadevi „nov element ali ugotovitev“, saj vsebuje pomembna pojasnila glede uporabe člena 9(2)(b) in člena 10 Direktive 2011/95 za položaj Sircev, ki uveljavljajo ugovor vesti.

- 22 Poleg tega predložitveno sodišče navaja, da se lahko v skladu z nacionalnim procesnim pravom, ki se uporablja, kadar odloča o tožbi zoper odločbo urada, s katero je bila naknadna prošnja zavržena kot nedopustna, izreče le o pogojih za dopustnost te prošnje, kot so določeni v členu 71(1) zakona o pravici do azila in členu 51, od (1) do (3), zakona o upravnem postopku. Če torej predložitveno sodišče ugotovi, da je urad neupravičeno zavrzel naknadno prošnjo, lahko le odpravi odločbo o nedopustnosti in vrne to prošnjo v obravnavo uradu, da ta izda novo odločbo.
- 23 Vendar se navedeno sodišče sprašuje, ali so ta nacionalna postopkovna pravila združljiva s pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 46(1) Direktive 2013/32 in s ciljem te direktive, navedenim v njeni uvodni izjavi 18, da se o prošnjah za mednarodno zaščito odloči, kakor hitro je to mogoče. Če bi iz tega člena 46 izhajalo, da navedeno sodišče lahko ali celo mora samo vsebinsko odločiti o naknadni prošnji in po potrebi tožeči stranki iz postopka v glavni stvari priznati status begunca, se dalje sprašuje, ali mora biti ta tožeča stranka potem upravičena do procesnih jamstev iz določb poglavja II Direktive 2013/32.
- 24 V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Sigmaringen (upravno sodišče v Sigmaringnu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
  - „1. (a) Ali je nacionalna določba, na podlagi katere se naknadna prošnja šteje za dopustno le takrat, kadar se je dejansko ali pravno stanje, na katerem je temeljila prvotna odločba o zavrnitvi, naknadno spremenilo v korist prosilca, združljiva s členom 33(2)(d) in členom 40(2) Direktive [2013/32]?
  - (b) Ali člen 33(2)(d) in člen 40(2) Direktive [2013/32] nasprotujeta nacionalni določbi, na podlagi katere se odločba Sodišča Evropske unije (v tej zadevi: v postopku za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU) ne šteje za ‚nov element‘, ‚novo okoliščino‘ ali ‚novo ugotovitev‘, kadar v tej odločbi ni ugotovljena nezdržljivost nacionalne določbe s pravom Unije, temveč se zgolj razlaga pravo Unije? Kateri so pogoji za to, da je treba sodbo Sodišča Evropske unije, s katero se zgolj razlaga pravo Unije, upoštevati kot ‚nov element‘, ‚nova okoliščina‘ ali ‚nova ugotovitev‘?
2. Če [je odgovor na prvo vprašanje (a) in (b) pritrdilen]: ali je treba člen 33(2)(d) in člen 40(2) Direktive [2013/32] razlagati tako, da se mora sodba [Sodišča], v kateri je bilo razsojeno, da obstaja močna domneva, da se zavrnitev služenja vojaškega roka pod pogoji iz člena 9(2)(e) Direktive [2011/95] navezuje na enega od petih razlogov, naštetih v členu 10 te direktive, upoštevati kot ‚nov element‘, ‚nova okoliščina‘ ali ‚nova ugotovitev‘?
3. (a) Ali je treba člen 46(1)(a)(ii) Direktive [2013/32] razlagati tako, da je pritožba zoper odločbo organa za presojo o nedopustnosti v smislu člena 33(2)(d) in člena 40(5) Direktive [2013/32] omejena na preučitev, ali je organ za presojo upravičeno štel, da so pogoji za to, da se lahko naknadna prošnja za azil v skladu s členom 33(2)(d) in členom 40(2) in (5) Direktive [2013/32] šteje za nedopustno, izpolnjeni?

- (b) Če je odgovor na tretje vprašanje (a) nikalen: ali je treba člen 46(1)(a)(ii) Direktive [2013/32] razlagati tako, da pritožba zoper odločbo o nedopustnosti zajema tudi preučitev, ali so pogoji za priznanje mednarodne zaščite v smislu člena 2(b) Direktive [2011/95] izpolnjeni, kadar sodišče na podlagi lastne preučitve ugotovi, da pogoji za zavrženje naknadne prošnje za azil zaradi nedopustnosti niso izpolnjeni?
- (c) Če je odgovor na tretja vprašanje (b) pritrdilen: ali taka odločitev sodišča predpostavlja, da so bila prosilcu pred tem zagotovljena posebna postopkovna jamstva, določena v členu 40(3), tretji stavek, v povezavi z določbami Poglavja II [Direktive 2013/32]? Ali sme sodišče ta postopek voditi samo ali pa ga mora – po potrebi po prekinitvi sodnega postopka – odstopiti organu za presojo? Ali se lahko prosilec spoštovanju teh postopkovnih jamstev odpove?“

## Vprašanja za predhodno odločanje

### *Prvi dve vprašanji*

- 25 Predložitveno sodišče s prvima dvema vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, pod katerimi pogoji je lahko sodba Sodišča „nov element ali ugotovitev“ v smislu člena 33(2)(d) ter člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32.
- 26 Uvodoma je treba opozoriti, da so v členu 33(2) Direktive 2013/32 izčrpno naštetih položaji, v katerih lahko države članice prošnjo za mednarodno zaščito štejejo za nedopustno (sodba z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točka 76).
- 27 Člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 natančneje določa, da lahko države članice štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če „je prošnja naknadna prošnja, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve“.
- 28 Pojem „naknadna prošnja“ je v členu 2(q) Direktive 2013/32 opredeljen kot nadaljnja prošnja za mednarodno zaščito, podana po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo.
- 29 Postopek obravnave naknadnih prošenj je določen v členu 40 Direktive 2013/32, ki v zvezi z dopustnostjo takih prošenj določa obravnavo v dveh fazah (sodba z dne 10. junija 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Novi elementi ali ugotovitve), C-921/19, EU:C:2021:478, točki 34 in 35).
- 30 Najprej, odstavek 2 tega člena določa, da je za namene odločanja o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 33(2)(d) te direktive naknadna prošnja najprej predmet predhodne obravnave o tem, ali so se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite na podlagi Direktive 2011/95, oziroma je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve.
- 31 Šele če dejansko obstajajo taki novi elementi ali ugotovitve v zvezi s prvo prošnjo za mednarodno zaščito, se obravnavanje dopustnosti naknadne prošnje v skladu s členom 40(3) Direktive 2013/32 nadaljuje, da bi se preverilo, ali ti novi elementi in ugotovitve pomembno povečujejo verjetnost, da



navedeni prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do tega statusa (sodba z dne 10. junija 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Novi elementi ali ugotovitve), C-921/19, EU:C:2021:478, točka 37).

- 32 Poleg tega lahko države članice v skladu s členom 40(4) Direktive 2013/32 določijo, da bo naknadna prošnja nadalje obravnavana le, če prosilec brez svoje krivde v predhodnem postopku ni mogel uveljavljati takih novih elementov ali ugotovitev.
- 33 Če so pogoji za dopustnost naknadne prošnje izpolnjeni, je treba to prošnjo obravnavati vsebinsko, in sicer, kot je določeno v členu 40(3) Direktive 2013/32, v skladu s poglavjem II te direktive, ki vsebuje temeljna načela in jamstva, ki se uporabljajo za prošnje za mednarodno zaščito (glej v tem smislu sodbo z dne 10. junija 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Novi elementi ali ugotovitve), C-921/19, EU:C:2021:478, točka 38).
- 34 Za presojo obsega pojma „novi element ali ugotovitev“ v smislu člena 33(2)(d) ter člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 je treba navesti, da je iz besedila tega člena 33(2), zlasti iz izraza „le“ pred naštevanjem razlogov za nedopustnost, namena zadnjenavedene določbe in sistematike te direktive razvidno, da možnost zavrženja prošnje za mednarodno zaščito kot nedopustne iz navedene določbe pomeni odstopanje od obveznosti vsebinske obravnave take prošnje (glej v tem smislu sodbo z dne 1. avgusta 2022, Bundesrepublik Deutschland (Otrok beguncev, rojen zunaj države gostiteljice), C-720/20, EU:C:2022:603, točka 49).
- 35 Sodišče je tako že imelo priložnost ugotoviti, da tako iz izčrpnosti seznama v tem členu 33(2) kot iz tega, da razlogi za nedopustnost, ki jih ta seznam vsebuje, pomenijo odstopanje, izhaja, da je treba te razloge razlagati ozko (glej v tem smislu sodbo z dne 1. avgusta 2022, Bundesrepublik Deutschland (Otrok beguncev, rojen zunaj države gostiteljice), C-720/20, EU:C:2022:603, točka 51).
- 36 Zato je treba, nasprotno, primere, v katerih se z Direktivo 2013/32 zahteva, da se naknadna prošnja šteje za dopustno, razlagati široko.
- 37 Poleg tega je iz besedila člena 33(2)(d) Direktive 2013/32 in zlasti iz uporabe izraza „novi element ali ugotovitev“ razvidno, da se ta določba ne nanaša le na dejansko spremembo osebnih okoliščin prosilca ali v njegovi izvorni državi, ampak tudi na nove pravne elemente.
- 38 Iz sodne prakse Sodišča med drugim izhaja, da naknadne prošnje ni mogoče razglasiti za nedopustno na podlagi člena 33(2)(d) Direktive 2013/32, če organ za presojo v smislu člena 2(f) navedene direktive ugotovi, da je pravnomočno zavrženje predhodne prošnje v nasprotju s pravom Unije. Taka ugotovitev nujno velja za ta organ za presojo, če to nasprotovanje izhaja iz sodbe Sodišča ali ga je *incidenter* ugotovilo nacionalno sodišče (glej v tem smislu sodbo z dne 14. maja 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU in C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, točki 198 in 203).
- 39 Ta ugotovitev je utemeljena s tem, da bi bil polni učinek pravice, priznane prosilcu za mednarodno zaščito, kot je zagotovljena s členom 18 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) in konkretizirana z direktivama 2011/95 in 2013/32, da pridobi status upravičenca do mednarodne zaščite, če so izpolnjeni pogoji, ki se zahtevajo s pravom Unije, resno ogrožen, če bi bilo mogoče naknadno prošnjo razglasiti za nedopustno iz razloga iz člena 33(2)(d) Direktive 2013/32, medtem ko bi bila prva prošnja zavržena v nasprotju s pravom Unije. Taka razlaga te določbe bi namreč povzročila, da bi se lahko nepravilna uporaba prava Unije ponovila

pri vsaki novi prošnji za mednarodno zaščito, ne da bi bilo mogoče prosilcu zagotoviti obravnavanje njegove prošnje, pri katerem ta pravica ne bi bila kršena. Take ovire za učinkovito uporabo pravil prava Unije v zvezi s postopkom za priznanje mednarodne zaščite ni mogoče razumno upravičiti z načelom pravne varnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 14. maja 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU in C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, točke 192, 196 in 197).

- 40 V posebnem okviru Direktive 2013/32 je lahko sodba Sodišča zajeta s pojmom novega elementa v smislu člena 33(2)(d) ter člena 40(2) in (3) te direktive, in to ne glede na to, ali je bila ta sodba izdana pred sprejetjem odločbe o predhodni prošnji ali po njenem sprejetju oziroma ali je v navedeni sodbi ugotovljena nezdružljivost nacionalne določbe, na kateri temelji ta odločba, s pravom Unije ali pa je navedena sodba omejena na razlago prava Unije, vključno s tistim pravom, ki je v času sprejetja navedene odločbe že veljalo.
- 41 Tako zlasti ni upoštevana okoliščina, na katero se sklicujeta nemška in avstrijska vlada, da učinki sodbe, s katero Sodišče pri izvajanju pristojnosti na podlagi člena 267 PDEU razlaga pravilo prava Unije, načeloma nastanejo na dan začetka veljavnosti razlaganega pravila (glej v tem smislu sodbo z dne 28. januarja 2015, Starjakob, C-417/13, EU:C:2015:38, točka 63 in navedena sodna praksa).
- 42 Poleg tega, čeprav je Sodišče v točkah 194 in 203 sodbe z dne 14. maja 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU in C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), res v bistvu razsodilo, da je obstoj sodbe, s katero je bila ugotovljena nezdružljivost nacionalne ureditve, na podlagi katere je bila zavrnjena predhodna prošnja za mednarodno zaščito, s pravom Unije, nov element v zvezi z obravnavanjem naknadne prošnje v smislu člena 33(2)(d) Direktive 2013/32, je treba navesti, da Sodišče s tem nikakor ni ugotovilo, da bi lahko le sodbe, ki vsebujejo tako ugotovitev, pomenile tak nov element.
- 43 Razlaga, v skladu s katero je lahko sodba Sodišča nov element v smislu člena 33(2)(d) ter člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 le, če bi se ugotovila nezdružljivost določbe nacionalnega prava, na podlagi katere je bila sprejeta odločba o predhodni prošnji, s pravom Unije, bi namreč ogrozila ne le polni učinek pravice, priznane prosilcu za mednarodno zaščito in zagotovljene v členu 18 Listine ter na katero je bilo opozorjeno v točki 39 te sodbe, temveč tudi ne bi upoštevala učinka *erga omnes* sodb, izdanih v postopku predhodnega odločanja, ter narave postopka, določenega v členu 267 PDEU, in njegovega cilja, ki je zagotoviti enotno razlago prava Unije.
- 44 Iz navedenega izhaja, da lahko vsaka sodba Sodišča pomeni nov element v smislu člena 33(2)(d) ter člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32.
- 45 Ta razlaga pojma novega elementa je podprta z uvodno izjavo 36 Direktive 2013/32, iz katere izhaja, da mora imeti prosilec možnost, da v utemeljitev svoje naknadne prošnje predloži „nove [...] navedbe“.
- 46 Navedena razlaga namreč prosilcu omogoča, da v utemeljitev naknadne prošnje navede trditve, da je bila njegova predhodna prošnja zavrnjena v nasprotju s sodbo Sodišča, saj take trditve hipotetično ni bilo mogoče navesti med obravnavanjem te predhodne prošnje.
- 47 V tem okviru je treba navesti tudi, da dejstva, da se prosilec med obravnavanjem prejšnje prošnje ni skliceval na sodbo, ki jo je Sodišče že izreklo, ni mogoče enačiti s krivdo tega prosilca v smislu člena 40(4) Direktive 2013/32. Poleg tega, da je treba v skladu s tem, kar je bilo navedeno

v točkah 34 in 35 te sodbe, ta pojem krivde razlagati ozko, bi namreč širše razumevanje navedenega pojma omogočilo ponovitev nepravilne uporabe prava Unije, čeprav morajo organ za presojo in pristojna sodišča upoštevati dejstva, s katerimi razpolagajo, v skladu s tem pravom, pri čemer uporabijo upoštevne sodbe Sodišča.

- 48 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da je sodba Sodišča lahko nov element v smislu člena 33(2) ter člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32, tudi če se prosilec v okviru naknadne prošnje ne sklicuje na obstoj takšne sodbe (glej v tem smislu sodbo z dne 14. maja 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU in C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, točka 195).
- 49 Vendar je treba opozoriti, da je, kot je bilo navedeno v točki 31 te sodbe, za dopustnost naknadne prošnje v skladu s členom 40(3) Direktive 2013/32 potrebno tudi, da novi elementi ali ugotovitve „pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95]“.
- 50 Kot je namreč razvidno iz uvodne izjave 36 Direktive 2013/32, je zakonodajalec Evropske unije menil, da ne bi bilo sorazmerno od držav članic zahtevati, da vsebinsko obravnavajo vsako naknadno prošnjo. Tako pa bi bilo, če bi za to, da pristojni organ ne bi zavrgel naknadne prošnje prosilca kot nedopustne na podlagi člena 33(2)(d) Direktive 2013/32, zadostovalo, da bi se ta prosilec skliceval na kateri koli nov element ali ugotovitev, ne glede na njegovo upoštevnost glede na pogoje, ki se zahtevajo za upravičenost do mednarodne zaščite.
- 51 Kadar se prosilec na sodbo Sodišča sklicuje kot na nov element v smislu člena 33(2) ter člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32, taka okoliščina torej omejuje obveznost vsebinske obravnave naknadne prošnje na primere, v katerih se izkaže, da je razlaga prava Unije, podana v takšni sodbi, upoštevna za presojo utemeljenosti te prošnje.
- 52 V obravnavani zadevi mora predložitveno sodišče presoditi, ali je sodba z dne 19. novembra 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojaški rok in azil) (C-238/19, EU:C:2020:945), na katero se tožeča stranka iz postopka v glavni stvari sklicuje v utemeljitev naknadne prošnje, nov element, ki pomembno povečuje verjetnost, da zadnjenavedena izpolnjuje pogoje za priznanje statusa begunca.
- 53 V delu, v katerem je ta presoja odvisna od razlage sodbe z dne 19. novembra 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojaški rok in azil) (C-238/19, EU:C:2020:945) – zlasti ker je bilo v točki 61 navedene sodbe ugotovljeno, da obstaja „močna domneva“, da je zavrnitev služenja vojaškega roka pod pogoji iz člena 9(2)(e) Direktive 2011/95 povezana z enim od razlogov, naštetih v členu 10 te direktive – je treba predložitveno sodišče opozoriti, da je Sodišče s to ugotovitvijo, ki je navedena tudi v točki 60 navedene sodbe, zgolj navedlo, da je v zgoraj navedenih okoliščinah „zelo verjetno“, da ta povezava obstaja, in da ni nameravalo niti določiti neizpodbojne pravne domneve niti nadomestiti presoje pristojnih nacionalnih organov s svojo presojo v zvezi s tem. Sodišče je zato v zadnjem stavku točke 61 zadevne sodbe opozorilo, da morajo ti organi ob upoštevanju vseh zadevnih okoliščin preveriti, ali je ta povezava verjetna.
- 54 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvi dve vprašanji odgovoriti, da je treba člen 33(2)(d) ter člen 40(2) in (3) Direktive 2013/32 razlagati tako, da je vsaka sodba Sodišča, vključno s sodbo, ki je omejena na razlago določbe prava Unije, ki je veljala že v času sprejetja odločbe o predhodni prošnji, nov element v smislu teh določb, ne glede na dan izdaje te sodbe, če pomembno povečuje verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje, ki se zahtevajo za upravičenost do mednarodne zaščite.

### **Tretje vprašanje**

- 55 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 46(1)(a)(ii) Direktive 2013/32 razlagati tako, da dovoljuje oziroma celo zahteva, da pristojno nacionalno sodišče, kadar odpravi odločbo, s katero je bila naknadna prošnja zavržena kot nedopustna, samo odloči o tej prošnji, ne da bi jo moralo vrniti v obravnavanje organu za presojo. Predložitveno sodišče sprašuje tudi, ali mora biti prosilec v tem primeru upravičen do procesnih jamstev iz določb poglavja II Direktive 2013/32.
- 56 Spomniti je treba, da morajo imeti prosilci za mednarodno zaščito v skladu s členom 46(1)(a)(ii) Direktive 2013/32 pravico do učinkovitega pravnega sredstva zoper odločbe o nedopustnosti njihovih naknadnih prošenj, izdane v skladu s členom 33(2) te direktive.
- 57 V skladu s členom 46(3) navedene direktive mora to pravno sredstvo, da bi bilo učinkovito, vključevati podrobno in *ex nunc* presojo dejstev in pravnih vprašanj, ki jo opravi pristojno nacionalno sodišče, po potrebi vključno s presojo potreb po mednarodni zaščiti v skladu z Direktivo 2011/95.
- 58 Iz tega izhaja, da morajo države članice na podlagi člena 46(3) Direktive 2013/32 prilagoditi svoje nacionalno pravo tako, da bo sodišče pri obravnavanju zadevnih tožb preizkusilo vse dejanske in pravne elemente, ki mu omogočajo posodobljeno presojo obravnavanega primera, tako da bi bilo prošnja za mednarodno zaščito mogoče izčrpno obravnavati, ne da bi bilo treba spis vrniti v odločanje organu za presojo. Taka razlaga daje prednost cilju Direktive 2013/32, katere namen je zagotoviti, da se take prošnje obravnavajo čim hitreje, ne da bi to vplivalo na izvedbo ustrezne in izčrpne presoje (sodba z dne 29. julija 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, točka 53).
- 59 Vendar se člen 46(3) Direktive 2013/32 nanaša zgolj na preizkus pravnega sredstva in se ne nanaša na morebitno odpravo odločbe, zoper katero je vloženo to pravno sredstvo (sodbi z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točka 145, in z dne 29. julija 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, točka 54).
- 60 Navesti je torej treba, da zakonodajalec Unije s sprejetjem Direktive 2013/32 ni nameraval uvesti skupnega pravila, v skladu s katerim bi moral organ za presojo po odpravi odločbe o prošnji za mednarodno zaščito izgubiti svojo pristojnost, tako da lahko države članice še naprej določajo, da je treba spis po taki odpravi vrniti temu organu, da ta sprejme novo odločbo (sodbi z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točka 146, in z dne 29. julija 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, točka 54).
- 61 Čeprav Direktiva 2013/32 tako državam članicam priznava določen manevrski prostor, zlasti pri določitvi pravil v zvezi z obravnavanjem prošnje za mednarodno zaščito, kadar sodišče predhodno odločbo v zvezi s to prošnjo odpravi, je vseeno treba navesti, da morajo države članice ne glede na tak manevrski prostor pri izvajanju te direktive spoštovati člen 47 Listine, ki v korist vsakogar, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, določa pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem. Značilnosti pravnega sredstva iz člena 46 Direktive 2013/32 je tako treba določiti v skladu s členom 47 Listine. Iz tega sledi, da mora vsaka država članica, ki jo ta direktiva zavezuje, svoje nacionalno pravo prilagoditi tako, da bo po odpravi te predhodne odločbe in v primeru vrnitve spisa organu za presojo nova odločba sprejeta v kratkem času in bo v skladu s presojo iz sodbe, s katero je bila odpravljena navedena predhodna odločba (glej v tem smislu sodbo z dne 29. julija 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, točki 55 in 59).

- 62 Poleg tega je zakonodajalec Unije s tem, da je v členu 46(3) Direktive 2013/32 določil, da mora sodišče, ki je pristojno za odločanje o tožbi zoper odločbo o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito, po potrebi preučiti „potrebe [prosilca] po mednarodni zaščiti“, nameraval navedenemu sodišču, če to ugotovi, da ima v zvezi s tem na voljo vse potrebne dejanske in pravne elemente, podeliti pristojnost, da lahko po podrobni in *ex nunc* presoji, to pomeni izčrpni in posodobljeni presoji teh elementov, zavezujoče odloči o vprašanju, ali ta prosilec izpolnjuje pogoje iz Direktive 2011/95 za priznanje mednarodne zaščite. Iz tega sledi, da kadar se navedeno sodišče po taki presoji prepriča, da bi bilo treba navedenemu prosilcu na podlagi meril iz Direktive 2011/95 status begunca ali osebe, upravičene do subsidiarne zaščite, priznati iz razlogov, ki jih ta navaja v utemeljitev svoje prošnje, in če isto sodišče odpravi odločbo, s katero je bila ta prošnja zavrnjena, in zadevo vrne v odločanje organu za presojo, je ta organ, če so podani dejanski ali pravni elementi, ki objektivno zahtevajo novo posodobljeno presojo, vezan na to sodno odločbo in razloge, na katerih ta temelji, in nima več diskrecijske pravice glede odločitve, ali bo priznal zaproseno zaščito na podlagi istih razlogov, kot so tisti, ki so bili predloženi navedenemu sodišču (sodba z dne 29. julija 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, točki 65 in 66).
- 63 Iz tega sledi, da mora vsaka država članica sicer odločiti, ali lahko sodišče, ki je odpravilo odločbo o nedopustnosti naknadne prošnje, tej prošnji ugotovi ali jo zavrne iz drugega razloga ali pa mora, nasprotno, navedeno sodišče navedeno prošnjo vrniti v odločanje organu za presojo, da jo ponovno obravnava, vendar mora v zadnjenavedenem primeru ta organ spoštovati tako sodno odločbo in razloge, na katerih temelji.
- 64 Poleg tega člen 40(3) Direktive 2013/32 organu, ki obravnava naknadno prošnjo, ki se šteje za dopustno, nalaga, da nadaljuje obravnavanje te prošnje v skladu z določbami poglavja II te direktive.
- 65 Zato mora pristojno sodišče, kadar se po odpravi odločbe, s katero je bila naknadna prošnja zavrnjena kot nedopustna, v okoliščinah, na katere je bilo opozorjeno v točki 62 te sodbe, odloči, da bo vsebinsko odločilo o tej prošnji, *mutatis mutandis* zagotoviti spoštovanje temeljnih načel in jamstev iz poglavja II Direktive 2013/32. To velja tudi takrat, kadar navedeno sodišče v skladu s svojim nacionalnim pravom nima možnosti zavrniti te prošnje ali prosilcu odobriti mednarodno zaščito, saj je organ za presojo, ki mu je zadeva vrnjena v odločanje, da bi ugodil tej prošnji ali jo zavrnil, vezan na sodno odločbo in razloge, na katerih temelji.
- 66 Ob upoštevanju vprašanj predložitvenega sodišča v zvezi s tem je treba dodati, da je, če se osebni razgovor pred organom za presojo, kot je določen v členu 14 Direktive 2013/32, ne opravi, učinkovitost pravice do izjave v tej fazi postopka mogoče zagotoviti le, če se tak razgovor opravi pred sodiščem, ki odloča o pravnem sredstvu zoper odločbo o nedopustnosti, ki jo je sprejel ta organ, in ob spoštovanju vseh zahtev, določenih z Direktivo 2013/32 (sodba z dne 16. julija 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, točka 71). Ob tem iz člena 14(2)(a) te direktive izhaja tudi, da je mogoče tak razgovor opustiti, kadar lahko to sodišče na podlagi dokazov, s katerimi razpolaga, izda ugoditveno odločbo glede statusa begunca.
- 67 Ob upoštevanju zgoraj navedenih razlogov je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 46(1)(a)(ii) Direktive 2013/32 razlagati tako, da državam članicam dovoljuje, ne pa od njih zahteva, da pooblastijo svoja sodišča, kadar ta odpravijo odločbo, s katero je bila naknadna prošnja zavrnjena kot nedopustna, da sama odločijo o tej prošnji, ne da bi jo morala vrniti v obravnavanje organu za presojo, če ta sodišča spoštujejo jamstva iz določb poglavja II te direktive.

## **Stroški**

- 68 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

- 1. Člen 33(2)(d) ter člen 40(2) in (3) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite**

**je treba razlagati tako, da**

**je vsaka sodba Sodišča Evropske unije, vključno s sodbo, ki je omejena na razlago določbe prava Unije, ki je veljala že v času sprejetja odločbe o predhodni prošnji, nov element v smislu teh določb, ne glede na dan izdaje te sodbe, če pomembno povečuje verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje, ki se zahtevajo za upravičenost do mednarodne zaščite.**

- 2. Člen 46(1)(a)(ii) Direktive 2013/32**

**je treba razlagati tako, da**

**državam članicam dovoljuje, ne pa od njih zahteva, da pooblastijo svoja sodišča, kadar ta odpravijo odločbo, s katero je bila naknadna prošnja zavržena kot nedopustna, da sama odločijo o tej prošnji, ne da bi jo morala vrniti v obravnavanje organu za presojo, če ta sodišča spoštujejo jamstva iz določb poglavja II te direktive.**

Podpisi